

af Folketinget, fra et beløb på 28.944 kr. årlig pr. 1. oktober 1969 til et beløb på 61.301 kr. årlig inkl. dyrtidsregulering pr. 1. oktober 1969. I lovforslagets § 2 stilles imidlertid forslag om, at forhøjelsen for tiden indtil 1. april 1970 begrænses til 3 pct. af det hidtidige tillægs beløb, og at den resterende forhøjelse udbetales med halvdelen den 1. april 1970 og halvdelen den 1. oktober 1970. Den samlede merudgift for indeværende finansår bliver herefter ca. 1.500 kr. og for finansåret 1970/71 ca. 98.000 kr.« (Folketingstidende 1969-70, Tillæg A sp. 1273).

Spørgsmål:

Vil medlemmer, der indkaldes som stedfortrædere for ministre, få eftervederlag, hvis deres medlemskab ophører efter valg?

Svar:

I henhold til § 109, stk. 2, i lov om valg til Folketinget får et ordinært medlem, hvis medlemskab ophører ved et folketingsvalg, eftervederlag i mindst 6 måneder og højst 12 måneder afhængig af medlemsperiodens varighed.

Denne bestemmelse gælder ikke for et midlertidigt medlem, der er indkaldt som stedfortræder i anledning af et medlems orlov, jf. her til § 109, stk. 9, i lov om valg til Folketinget.

Hverken L 124 eller B 79 indeholder forslag om ændring heraf.

Spørgsmål:

I Skatteministeriets oplysninger til Finansministeriets besvarelse af udvalgets spørgsmål om skattemæssigt fradrag svarende til det skattefri omkostningstillæg er til slut anført, at der kan indrømmes et fradrag for de dokumenterede faktiske udgifter, som herved påføres, jf. statsskattelovens § 6 a. Det bedes oplyst, hvilke udgifter en minister vil kunne have i kraft af ministerhvervet, der ikke bliver betalt af ministeriet, og som derfor kan give anledning til fradrag. Eksempler herpå udbedes samt oplysning om, i hvilket omfang fradragsadgangen har været brugt.

Svar:

Skattelovgivningens almindelige princip for fradrag for udgifter fremgår af statsskattelovens § 6 a (udgifter til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten). Henvisningen hertil skal blot vise, at der gælder tilsvarende krav til fradrag for en ministers udgifter, som gælder for enhver anden skatteyder.

Hvis en minister afholder udgifter, der lever op til dette almindelige princip for fradragsadgang, vil disse udgifter naturligvis være fradragsberettigede. Jeg har imidlertid ingen konkrete eksempler på udgifter, som ikke betales af ministeriet.